

808.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 20 grudnia 1933 r.

**w sprawie trybu i warunków udzielania zezwoleń na
niestosowanie lub skracanie przerw w pracy.**

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) w brzmieniu ustawy z dnia 22 marca 1933 r. w sprawie zmian w ustawie z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 227) zarządzam co następuje:

§ 1. Zezwolenia na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy dla poszczególnych gałęzi pracy lub kategorii zakładów pracy są udzielane przez Ministra Opieki Społecznej w wypadkach, gdy tego wymagać będą warunki pracy, na skutek podań zainteresowanych organizacji. Zezwolenia te są podawane do wiadomości zainteresowanych oraz organów inspekcji pracy i mogą być stosowane dopiero po przeprowadzeniu odpowiedniej zmiany warunków umowy względnie zmiany w regulaminie pracy danego zakładu pracy.

§ 2. Zezwolenia na niestosowanie lub skracanie przerw w pracy dla poszczególnych zakładów pracy bądź ich oddziałów są udzielane przez obwodowego inspektora pracy w wypadkach, gdy tego wymagać będą warunki pracy, na skutek podań osób zainteresowanych. Zezwolenia te mogą być stosowane dopiero po przeprowadzeniu odpowiedniej zmia-

ny warunków umowy względnie zmiany w regulaminie pracy danego zakładu pracy.

§ 3. Decyzja obwodowego inspektora pracy może być zaskarżona w trybie, przewidzianym w art. 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 14 lipca 1927 r. o inspekcji pracy (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 590) do okręgowego inspektora pracy, który w przeciągu najwyżej sześciu tygodni od dnia otrzymania skargi powinien powziąć decyzję.

§ 4. W razie niestosowania przerwy w pracy pracownik powinien mieć możliwość spożycia posiłku w godzinach pracy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*